

РЕШЕНИЕ

№ 1277

гр. Пловдив, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300501526 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от Е. Т. К., чрез адв. И., против решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, X гр. състав, в частта, в която е отхвърлен предявеният от нея иск с правно основание чл. 109 от ЗС срещу Н. Й. С., както и по въззивна жалба, подадена от Н. Й. С., чрез адв. М., срещу посоченото решение, в частта му, с която са отхвърлени предявените от него против Е. Т. К., обективно съединени насрещни искове с правно основание чл. 109 от ЗС и чл. 108 от ЗС. Подадена е и въззивна жалба от Н. Й. С., чрез адв. М., против Решение № 260270 от 18.04.2022 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, X гр. състав, с което е оставена без уважение молбата на Н. С. за поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, X гр. състав, допусната във връзка с формулиране на диспозитива по иска с основание чл. 108 от ЗС.

С обжалваното решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, съдът отхвърля като неоснователен иска по чл.109 ЗС, предявен от Е. Т. К. против Н. Й. С., относно преустановяване на действията на

ответника, с които пречи на ищцата да упражнява правото си на собственост върху поземлен имот XII - 501.1640, 501.2407 в кв.***, по регулационния план на гр.***, с адм. адрес гр.*** ул. *** с площ 2,058 дка, като бъде осъден ответника да премахне частта от покрива /стрехата/, която навлиза в имота на ищцата, както и да изгради отводнителна система на покрива, така, че дъждовните води да не се стичат в имота на К..

Със същото решение отхвърля като неоснователен иска по чл.109 ЗС, предявен от Н. Й. С. против Е. Т. К., относно преустановяване на действията на К., с които пречи на ищеца да упражнява правото си на собственост върху поземлен имот 501.1661, за който е образуван УПИ XXI в кв.*** по плана на града с площ от 185 кв.м., ведно с построената в имота сграда – гатерна работилница, като бъде осъдена ответницата да възстанови и изгради за своя сметка два броя железобетонни стъпки, както и нарушения стабилизиращ бетонен пояс в южната част на сградата на ищеца, както и да изгради за своя сметка покривната конструкция в северозападната част на сградата на ищеца. Отхвърля се като неоснователен и иска по чл.108 ЗС, предявен от Н. Й. С. против Е. Т. К. за признаване на ищеца за собственик на 10,83 кв.м., намиращи се в северозападната част и представляващи реална част от ПИ 501.1661 кв.*** по плана на гр.***, целия имот с площ 185 кв.м., която част е заключена между точки 1, 2, 3, 4 и 1 на скицата приложена към уточненията на исковата молба /лист 145 и 148 на делото/ и е с граници: от север – имот № 501.1660, от запад – имот – 501.1640, от юг – имот 501.1661, както и за осъждане на ответницата да предаде на ищеца владението върху тази част.

С Решение № 260270 от 18.04.2022 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, X гр. състав е оставена без уважение молбата на Н. С. за поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, X гр. състав, допусната във връзка с формулиране на диспозитива по иска с основание чл. 108 от ЗС.

Недоволна от постановеното Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. на ПРС, Е. Т. К., чрез адв. И., го обжалва в частта, с която е отхвърлен предявеният от нея иск с правно основание чл. 109 от ЗС срещу Н. Й. С. Жалбоподателят счита решението в тази му част неправилно, като оспорва изводите на съда, че ответникът не е ограничил правото на собственост на ищеца, че сградата му е търпим строеж, като площта под стрехата, която се иска да бъде премахната, се ползва като проход и не подлежи на застрояване. Твърди също, че по делото е доказано, че е извършен привиден ремонт, който не преустановява стичането на дъждовни води от покрива на сградата на ответника в имота на ищеца, с което го наводнява и пречи на упражняване на правото му на собственост. Моли да бъде отменено решението на РС Пловдив в обжалваната част и да бъде уважен предявения иск за осъждане на

ответника да премахне частта от покрива /стрехата/ която навлиза в имота на ищцата, както и да изгради отводнителна система на покрива, така, че дъждовните води да не се стичат в имота на К. Претендира разноски за двете инстанции.

Не е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна Н. С..

С въззивна жалба, подадена от Н. Й. С., чрез адв. М., се обжалва постановеното по делото Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. на ПРС, в частта му, с която са отхвърлени предявените от него против Е. Т. К., обективно съединени насрещни иски с правно основание чл. 109 от ЗС и чл. 108 от СК. Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, необосновано, постановено при нарушение на съдопроизводствените правила. Оспорва изводите на съда, въз основа на които е отхвърлена претенцията му с правно основание чл. 109 от ЗС, а именно, че доколкото въздействието върху вещта е било еднократно, то последиците на могат да бъдат отстранени с негаторния иск. Счита, че при правилно изяснена фактическа обстановка и прието нарушаване на носещи основи на сградата и покривна конструкция при строителни работи, извършени от насрещната страна, съдът е приел, че искът по чл. 109 от ЗС е неоснователен, като е постановил диспозитив, несъобразен със събраните по делото доказателства. Възразява и срещу приетото от съда, че ответникът по насрещния иск по чл. 108 от ЗС не оспорва собствеността му, като счита, че освен, че е доказал, че е собственик на спорните 10,83 кв.м от имота, то изграждането на масивна ограда по имотните граници не означава, че ответника по иска не оспорва правото му на собственост. Поради това счита, че искът му е основателен, като съдът дължи произнасяне както по отношение на доказаното от него право на собственост върху спорната квадратура, така и по отношение на предаване на владението върху тази част от имота. С оглед това обжалва и Решение № 260270 от 18.04.2022 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, Х гр. състав, с което е оставена без уважение молбата на Н. С. за поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, Х гр. състав, допусната във връзка с формулиране на диспозитива по иска с основание чл. 108 от ЗС. Счита, че решението е неправилно, необосновано и постановено при нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че е доказал по делото правото си на собственост върху частта от имота си, оспорено от ответната страна, като съдът дължи произнасяне по това искане с постановяване на диспозитив, с който да го признае за собственик и да формира сила на пресъдено нещо между страните, с което да се избегнат бъдещи спорове между тях.

Моли да бъдат отменени Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на ПРС в обжалваната част, като бъдат уважени изцяло предявените от него насрещни претенции, както и изцяло отменено Решение № 260270 от 18.04.2022 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на ПРС, като бъде постановено

друго такова, с което да се отстрани допуснатата очевидна фактическа грешка във връзка с формулирания диспозитив по предявения иск по чл. 108 от ЗС. Претендира разноски за двете инстанции.

Постъпил е отговор от насрещната страна Е. К., чрез адв. И., по подадената въззивна жалба срещу Решение № 262092 от 25.07.2021 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на ПРС, в който оспорва изцяло подадената въззивна жалба като неоснователна, недоказана и голословна. Счита, че правилно съдът е приел, че при еднократно действие, което е причинило вреди в имота на жалбоподателя, то е отстранено непосредствено след извършването му, поради което не може собствеността да се защити чрез негаторен иск, тъй като последният цели преустановяване на действия, с които се пречи на упражняване на правото на собственост, каквото в настоящия случай липсва. Подкрепя извода на съда, че след построяване на масивна ограда по имотната граница нито оспорва, нито държи собственост на жалбоподателя, независимо, че е имало несъответствие между физическите граници на двата съседни имота, поради което счита, че постановеното решение, с което се отхвърля искът като неоснователен, е правилно. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението в тази му част потвърдено. Претендира разноски за въззивната инстанция. Не е подаден писмен отговор на въззивната жалба Решение № 260270 от 18.04.2022 г. по гр.дело № 13968/2017 г. по описа на ПРС.

Въззивните жалби са подадени в срок, от страни, които имат право и интерес да обжалват и срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, поради което се явяват процесуално допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните.

Пред районен съд Пловдив са предявени първоначален иск с правно основание чл.109 ЗС, както и обективно съединени насрещни иски с правно основание чл.109 ЗС и чл.108 ЗС.

Ищецът по първоначалния иск Е. Т. К. твърди, че покрива на съседната сграда, собствена на ответника, навлиза в имота и, като и пречи да го ползва, защото не може да осъществи инвестиционните си намерения, освен това имотът и се наводнява, тъй като валежите се стичат в нейния имот, поради което моли да бъде осъден ответника да премахне частта от покрива /стрехата/, която навлиза в имота и, както и да изгради отводнителна система на покрива, така, че дъждовните води да не се стичат в нейния

имот. Ответникът Н. Й. С. оспорва иска с твърдението, че покрива на собствената му сграда – гатерна работилница, съществува така от повече от 50 години, така е закупен от него, а ако съществува проблем, то той е породен от събаряне на съседна сграда, собственост на ищеца, която е имала свързан общ четириriskатен покрив с неговата постройка, поради което е нарушена целостта на покрива, като 15 кв.м от покрива над собствената му сграда били разрушени. Поради тези действия на ищеца твърди да се наводнява и неговата собствена сграда, което пречи на ползването и, освен това същата е започнала и да пропада, тъй като при събаряне на съседната сграда са отстранени носещи бетонни елементи – 2 броя стъпки и нарушен стабилизиращия бетонен пояс. Предявява насрещни претенции да бъде осъдена ищцата по първоначалния иск да възстанови и изгради за своя сметка два броя железобетонни стъпки, както и нарушения стабилизиращ бетонен пояс в южната част на сградата на ищеца, както и да изгради за своя сметка съборената покривна конструкция от 15 кв.м в северозападната част на сградата му. Предявява и ревандикационен иск за признаването му за собственик на реална част от 10,83 кв.м., при граници от север – имот № 501.1660, от запад – имот – 501.1640, от юг – имот 501.1661, описана подробно в уточняваща молба от 14.11.2018 г. (л.145 от делото на РС), както и за осъждане на ответницата да предаде на ищеца владението върху тази част. В първо по делото заседание е направено признание от пълномощника на ищеца по ревандикационния иск С., че той владее спорната част от имота.

По делото са приети писмени доказателства, установяващи правото на собственост на страните върху спорните имоти, регулационния им статут, както и статута на сградата – гатерна работилница, приети са три СТЕ, разпитани са свидетели, за установяване на твърдените от страните факти и обстоятелства. Въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи в обжалвания акт, които са приети от съда и за които липсват оплаквания от страните.

Страните не спорят по отношение на установеното от районния съд, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, че ищцата К. е собственик на поземлен имот XII - 501.1640, 501.2407 в кв.***, по регулационния план на гр.***, с адм. адрес гр.*** ул. „***“, с площ 2,058 дка., а Н. С. е собственик на съседния имот 501.1661 за който е образуван УПИ XXI в кв.***по плана на града, с площ от 185 кв.м., ведно с построената в имота сграда – гатерна работилница, като правото на собственост е установено с констативен нотариален акт №84, том I, дело 78/2017г. на нотариус С.Х. Не се стори и по отношение на установеното по делото от приетите писмени и гласни доказателства, че К. е извършила строителни дейности, като за целта е съборила част от сградите, находящи се в имота, включително съседната на имота на С.

Не са оспорени и фактическите констатации на съда, направени въз основа на възприетото изцяло заключение на съдебно-техническата експертиза на вещото лице

В.Г., според което имотите на страните произхождат от един имот. Сградата гатерна работилница, собственост на Н. С., е била една от сградите в двора на бившето предприятие „Битов комбинат“, отразена по плана от 1983 г. Сградата била продадена като обособена част от предприятието, като тя заемала цялата площ на УПИ XXI-1661, или плътността на застрояването била 100 %, като граничи на запад и юг с притежавания от ищцата К. имот, без да има отстояние от страничните регулационни линии. Прието е също, че имотната граница на имот 501.1661 преминава по западната фасада на гатерната работилница, поради което стрехата на сградата навлиза в съседния имот 501.1640 в рамките на около 0,55 м, по част от дължината на сградата, като по графични данни навлизането заема площ от 9,8 кв.м. Установено е, че към 1983г., в общия поземлен имот, е било налице свързано застрояване по северната и западната му граници. Притежаваната от Н. С. гатерна работилница е била свързана с масивна стопанска сграда, разположена перпендикулярно по северната граница, а на юг е контактувала с по-малка масивна стопанска сграда, означена като паянтова, която е била разположена перпендикулярно на гатера. Не се оспорват и изводите на съда, направени въз основа на събраните по делото свидетелски показания, че така описаните от вещото лице Г. сгради са били разрушени при извършване на строителството в имота на ищцата К., от което при събарянето на малката сграда е била засегната и част от покрива на гатерната работилница, улуците са били повредени, а при извършване на изкопните работи за построяване на барбекю в имота на ищцата била засегната носещата конструкция на гатерната работилница – разкъсан бил трегер, поради което по стените са се появили пукнатини. Факта на прерязване на фундамента на сградата гатерна работилница се установява от приетите и кредитирани изцяло заключения на вещото лице П., от които се доказва и причинната връзка между извършените строителни работи в съседния имот и произлезлите вреди за сградата на Н. С., които не се оспорват. От заключенията на вещото лице П. се установява, че целостта на покривната конструкция на сградата – гатерна работилница в северната си част, е нарушена, тя е била обща със съществувалите преди това в съседния имот сгради, като щетите в западната част на покривната конструкция на сграда с идентификационен номер 501.1661.1 са причинени от СМР при събаряне на сградата, с която са били в обща покривна конструкция. Вещото лице установява също, че при извършените СМР е бил прекъснат и стоманобетонният ивичен фундамент и стоманобетонова греда, с което е нарушена устойчивостта на конструкцията на сградата и за това се образуват пукнатини в южната част на стената, представляваща източната фасада на сградата. Сочи, че причината за това е в липсата на укрепване на сградата, чрез възстановяване на стоманобетонния ивичен фундамент в мястото на неговото прекъсване и последващо изграждане на колона между фундамента и гредата.

Жалбоподателят К. оспорва извода на съда, направен въз основа на приетото удостоверение от община *** и заключението на приетата СТЕ на вещото лице Г., че

сградата гатерна работилница е търпим строеж и като такава не подлежи на премахване, както и, че навлизането на стрехата не и пречи да упражнява правото си на собственост. Твърди, че е доказано по делото, че е направен привиден ремонт и водата от покрива на сградата продължава да се стича в имота и. От заключението на вещото лице Г. и изслушването му в съдебно заседание се установява, че сградата е съществувала към 1983 г., когато е фигурирала в регулационния план, а към момента на построяването и имотите на страните са били един общ имот, поради което не е имало нормативна пречка за изграждането и, но липсват строителни книжа за сградата. В следствие на преминаване на имотната граница на новообразувания имот по западната фасада на сградата, част от покрива навлиза в съседния имот.

В обжалваното решение съдът е коментирал представеното удостоверение за търпим строеж на сградата гатерна работилница, издадено от община *** и заключението на СТЕ, която приема, че сградата е търпим строеж и не подлежи на събаряне, но това не е основния мотив за отхвърляне на иска. Основния извод, въз основа на който е отхвърлен искът е, че не е доказано по делото навлизането на покрива на сградата над собствения имот на ищцата К. да и пречи да ползва имота си, който се споделя и от настоящата инстанция. За основателността на иска по чл. 109 от ЗС, съгласно трайно установената съдебна практика, е без значение далистройките са със статут на „търпим строеж“, а само дали обективно пречат на ищите да упражняват правото си на собственост.

Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2017 г. по тълк. д. № 4 / 2015 г. на Върховен касационен съд, ОСГК с иска по чл. 109 от СК собственикът може да иска прекратяване на всяко неоснователно действие, което му пречи да упражнява своето право, като двете задължителни условия за уважаването на иска са: неоснователността на действията на ответника по негаторния иск и създаването на пречки за собственика да упражнява правото си на собственост в неговия пълен обем. За уважаването на този иск във всички случаи е необходимо ищецът да докаже че върху собствения му имот ответникът е осъществил неоснователно въздействие както и, че това създава за ищеца пречки за използването на собствения му имот по-големи от обикновените (чл. 50 от СК). Преценката за това кои въздействия са по-големи от обикновените и поради това са недопустими, е конкретна по всяко дело.

По делото не са събрани доказателства, които по безспорен и категоричен начин да установят наличие на пречки за ползване на имота на К., произтичащи от навлизане на стрехата на съседната сграда в имота и, по-големи от обичайните. Не се установява покрива на сградата – гатерна работилница да пречи за конкретно застрояване на имота. От събраните гласни доказателства – разпита на свидетелите Ч. и Р., доведени от ищеца К., се установява, че е имало проблем с наводняване при силни валежи, тъй като водата се отичала от стрехата в съседния имот, още преди закупуване на имота от

нея. Свидетелите не знаят за проверка от общината, говорят за състоянието на имота във времето назад. По делото е представено издадено предписание от Община *** за възстановяване от ответника С. на повредени улици и липсващи и разрушени керемиди от покрива, както и констативен протокол, от който е видно, че комисия към общината е установила, че са спазени направените предписания, като Н. С. е подменил счупените керемиди по покрива на собствената му сграда, поставил е улук по протежението на цялата западна страна на сградата, отводнен в обратните води на канализацията, поставил е борд на югозападната страна на покрива, отвеждащ дъждовната вода директно в същия улук. Разпитаните свидетели Г. и Ш. заявяват също, че е направен ремонт на покрива от С., поставени са нови, по-големи и широки улици по протежението на сградата в съседство с ищцата, водата изцяло е отведена в канализацията в неговия имот. Както от заключението на вещото лице П., който заявява, че в западната част сградата е отводнена с нови улици, които са заустени във водосточни тръби в сградата, отвеждащи дъждовната вода в канализацията и, така и от заключението на вещото лице Г., от което е видно, че е направено отводняване на западния скат на покрива на сградата на С., като дъждовните води са отведени в собствения му имот, се установява, че е направен ремонт на покрива на сградата в съседство до ищцата К., след който дъждовната вода е отведена в собствената канализация в имота, с което се предотвратява изтичането и в съседния имот. Няма доказателства, от които да може да се направи извод, че този ремонт е „привиден“, както се твърди в жалбата, а напротив, от всички събрани по делото и обсъдени по-горе доказателства се установява, че към момента на приключване на съдебното дирене в първа инстанция е извършен ремонт за преустановяване на отичането на дъждовни води в имота на ищеца от сградата на ответника. Вземайки предвид и така настъпилите факти в хода на процеса, действително не се установява стрехата на имота – сграда на гатерна работилница, да създава пречки за ползване на имота на ищеца К. Недоказано остава твърдението ответника да създава на ищеца пречки за ползване на собствения му имот по-големи от обикновените, поради което и искът се явява неоснователен, а решението, в частта, с което е отхвърлен – правилно и законосъобразно, поради което следва и да бъде потвърдено.

Жалбоподателят, ищец по насрещните искове, Н. С., не оспорва приетата от съда фактическа обстановка, във връзка с предявения от него иск по чл. 109 от ЗС, като възразява по отношение на правилността на извода на съда, че искът е неоснователен, тъй като действието, с което е създадена пречка за ползване на имота му, е било еднократно и вече преустановено.

Настоящият състав намира оплакването в жалбата за основателно. Съдебната практика е постоянна в разбирането си, че с иска по чл. 109 от ЗС се цели прекратяване на всяко неоснователно, противоправно въздействие върху собствеността, или отстраняване на съществуващите последици от такова. Горното е залегнало както в

тълкувателната практика на ВКС, така и в практиката по чл. 290 от ГПК. В цитираното по-горе Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2017 г. по тълк. д. № 4 / 2015 г. на Върховен касационен съд, ОСГК е разяснено, че негаторният иск, като иск за защита на собствеността, предоставя правна защита на правото на собственост срещу всяко пряко и/или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение над обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта (имота) според нейното предназначение, като с предявяването му се цели това неоснователно въздействие да бъде преустановено или да бъдат премахнати последиците от него. В постановеното по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 215 от 26.05.2011 г. по гр.д. № 874/2010 г. на Върховен касационен съд е даден отговор кой отговаря за вреди от СМР в съседен имот, когато неоснователните действия, създали противоправното състояние, смущаващо правото на собственост са завършени, но последиците от тях продължават да пречат ползването на имота. В него е прието, че когато с еднократни действия се създава неправомерно състояние, смущаващо правото на собственост на собственика на съседния имот, задължен да го отстрани е и собственика на съседния имот, в чиято полза е извършено това действие, съгласно чл. 50 от ЗС. По делото е доказано извършване на действия от страна на собственика на съседния имот на сградата на С. - нарушаване на носещата конструкция на сградата на гатерната работилница, както и нарушаване на целостта на покрива на сградата, които пречат на използването и, увреждат я, като застрашават и нейната цялост, и независимо, че действията са преустановени, то последиците от неоснователното въздействие продължават да съществуват. Ето защо искът, предявен от Н. С. за осъждане на ответника К. да възстанови и изгради за своя сметка два броя железобетонни стъпки, както и нарушения стабилизиращ бетонен пояс в южната част на сградата му, както и да изгради за своя сметка покривната конструкция в северозападната част на сградата на ищеца е основателен, поради което следва да бъде уважен, а решението, с което искът е бил отхвърлен отменено, като неправилно.

В останалата част, по отношение на иска по чл. 108 от ЗС, съдът счете жалбите на Н. С. за неоснователни. Действително, съгласно чл. 108 от ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я държи или владее без основание. За да бъде уважен искът следва да се установи по безспорен начин принадлежността на правото на собственост на ищеца и факта на държане на веща от ответника. С цитираното в жалбата Тълкувателно решение № 4 от 14.03.2016 по тълк.д. № 4 от 2014 г. на ОСГК на ВКС е прието, че съдебното решение по тези искове трябва да съдържа два диспозитива: един за принадлежността на правото на собственост, съответно за титулярството на ограниченото вещно право, и втори - за съществуването на притезанието за предаване на владението или на правомощието за упражняване на съответното ограничено вещно право.

В конкретния случай съдът е приел, че не е установено да се оспорва правото на

собственост на ищеца, нито да се държи част от имота на ответника, поради което искът за собственост е изцяло неоснователен, който извод споделя и настоящия състав. По делото е установено и е безспорно между страните, че Н. С. е собственик на имот 501.1661 за който е образуван УПИ XXI в кв.***по плана на града, с площ от 185 кв.м., ведно с построената в имота сграда – гатерна работилница, като правото на собственост е установено с констативен нотариален акт №84, том I, дело 78/2017г. на нотариус С.Х. Не се установява правото му на собственост върху така посочения имот да се оспорва от ответника, нито да се държи част от имота от него. Горното е признато и в първото по делото заседание. Не се установява реална част да е спорна между страните, нито със събраните гласни доказателства, нито с приетото заключение на вещото лице Г., в което е посочено, че имотът е 100% застроен, няма придаваеми части по регулация, а при изслушването му в съдебно заседание заявява, че не е установил да е налице незастроена част от имота, но ако има такава, то тогава застрояването не би било 100%. При така събраните доказателства искът се явява изцяло неоснователен, подадената въззивна жалба, като неоснователна в тази и част, следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение в тази част потвърдено. Следва да бъде потвърдено и постановеното решение, с което е оставена без уважение молбата за поправка на явна фактическа грешка, с оглед посоченото от съда, че е приел иска за изцяло неоснователен, поради което няма противоречие между мотивите и диспозитива на съдебния акт.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на жалбоподателя С. следва да се присъдят направените разноски в двете инстанции за иска по чл. 109 от ЗС. Заплатени са пред районен съд 160 лв. държавна такса, 250 лв. възнаграждение за вещо лице, а пред окръжен съд 80 лв. държавна такса за въззивно обжалване на решението в тази му част. Тъй като в договора за правна защита и съдействие не е разграничено адвокатското възнаграждение за осъществяването процесуално представителство пред първа инстанция за всеки един от исовете (в качеството на ответник по двата иска по чл. 109 от ЗС и като ищец по иска по чл. 108 от ЗС и чл. 109 от ЗС) съдът приема, че са заплатени поравно за всеки иск и се дължи възстановяване на заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. Пред въззивна инстанция не са представени доказателства за направени разноски, освен заплатената държавна такса. Ето защо следва да бъдат присъдени разноски в размер на 790 лв. за производството пред двете инстанции.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечния срок по чл. 283 от ГПК пред Върховен касационен съд при наличие на предпоставките за допускане до касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК, Пловдивският

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 262092 от 25.07.2021 г. постановено по гр.д. № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив, в частта, в която се отхвърля като неоснователен, иска по чл.109 ЗС, предявен от Н. Й. С., с ЕГН *****, с адрес гр.***, *** , против Е. Т. К., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. *** относно преустановяване на действията на К., с които пречи на ищеца да упражняват правото си на собственост върху поземлен имот 501.1661 за който е образуван УПИ ХХІ в кв.***по плана на града с площ от 185 кв.м., ведно с построената в имота сграда – гатерна работилница, като бъде осъдена ответницата да възстанови и изгради за своя сметка два броя железобетонни стъпки, както и нарушения стабилизиращ бетонен пояс в южната част на сградата на ищеца, както и да изгради за своя сметка покривната конструкция в северозападната част на сградата на ищеца, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА, на основание чл.109 от Закона за собствеността, Е. Т. К., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. *** , да отстрани последиците от неправомерните си действия, с които пречи на Н. Й. С., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул.***, да упражнява правото си на собственост върху сграда № 501.1661.1, построена в поземлен имот 501.1661 за който е образуван УПИ ХХІ в кв.***по плана на гр.***, с площ от 185 кв.м., като възстанови стоманобетонни фундаменти (стъпки) и стабилизиращ бетонен пояс в южната част на сградата на ищеца, както и да възстанови разрушената покривна конструкция в северозападната част на сградата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262092 от 25.07.2021 г. постановено по гр.д. № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив в останалата му обжалвана част, както и Решение № 260270 от 18.04.2022 г. постановено по гр.д. № 13968/2017 г. по описа на РС Пловдив.

ОСЪЖДА Е. Т. К., ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. *** , да заплати на Н. Й. С., с ЕГН *****, с адрес гр.***, ул. *** , сумата от 790 лв. (седемстотин и деветдесет лева) направени в производството пред въззивния и първоинстанционен съд разноси, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличието на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____